

Forslag

til

Lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

(Langtidsledige)

Fremsat den 20. april 1978 af *arbejdsministeren*.

§ 1.

I lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 455 af 1. september 1977, som ændret ved § 6 i lov nr. 566 af 16. november 1977, lov nr. 614 af 14. december 1977 og lov nr. 000 af 00. april 1978, foretages følgende ændring:

Efter kapitel 15 a indsættes i afsnit III.a.:

»Kapitel 15 b.

§ 97 b. Med henblik på genplacering af langtidsledige på arbejdsmarkedet påhviler det arbejdsmarkedsnævn, kommuner og amtskommuner at sørge for, at der gives langtidsledige medlemmer under 60 år af en anerkendt arbejdsløshedskasse et rimeligt tilbud om arbejde i mindst 9 måneder. Tilbuddet efter stk. 3, 4 eller 5, skal normalt gives i god tid inden retten til dagpenge vil ophøre efter § 55 og § 55 a, og senest på et af arbejdsministeren nærmere fastsat tidspunkt. Arbejdsmarkedsnævnet afgør endeligt, om der er givet et rimeligt tilbud.

Stk. 2. Ved ansættelse efter stk. 1 yder staten en økonomisk støtte til genoptræning i de første 9 måneder. Samme støtte kan ydes til ansættelse af medlemmer, der er fyldt 60 år. Støtten ydes til ansættelser i private og offentlige virksomheder og institutioner, der medfører en nettoudvidelse af antallet af ansatte.

Stk. 3. Arbejdsmarkedsnævnet søger i

samarbejde med arbejdsformidlingen og arbejdsløshedskasserne at skaffe den langtidsledige et tilbud om arbejde.

Stk. 4. Hvis arbejdsmarkedsnævnet ikke kan skaffe et tilbud om arbejde skal bopælskommunen søge at give et arbejdstilbud inden for sit eget forvaltningsområde eller en anden offentlig eller offentligt støttet virksomhed eller institution.

Stk. 5. Er kommunen heller ikke i stand til at skaffe den langtidsledige et tilbud om arbejde, skal amtskommunen give et arbejdstilbud inden for sit eget forvaltningsområde eller i anden offentlig eller offentligt støttet virksomhed eller institution.

Stk. 6. Bopælskommunen betaler den fulde lønudgift og modtager statstilskud ved ansættelse i kommunen, amtskommunen eller i anden offentlig eller offentligt støttet virksomhed eller institution.

Stk. 7. Arbejdsministeren fastsætter nærmere regler om støtteordningen og administrationen af reglerne i dette kapitel.

Stk. 8. Ved ansættelse, der sker efter reglerne i dette kapitel, fraviges § 67, stk. 1, i lov om kommunens styrelse i fornødent omfang.

Stk. 9. Forpligtelsen til at give tilbud om arbejde efter reglerne i dette kapitel ophører den 31. december 1980.«

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. oktober 1978.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger.

Lov nr. 114 af 24. marts 1970 om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Folketingstidende 1969-70, FF. sp. 3233, 3605, 4342 og 4473; tillæg A, sp. 2369; tillæg B, sp. 673; tillæg C, sp. 321) er senest bekendtgjort ved lov bekendtgørelse nr. 455 af 1. september 1977. Loven er senere ændret ved § 6 i lov nr. 566 af 16. november 1977, lov nr. 614 af 14. december 1977 (Folketingstidende, 1977-78, FF. sp. 2176, sp. 3152, sp. 3581) og lov nr. 000 af 00. april 1978. (Folketingstidende 1977-78, FF. sp. 6273, FF. sp. 7941, sp. 8066).

I juni 1976 besluttede folkettingen, at reglen om retten til at modtage arbejdsløshedsdagpenge pr. 1. juli 1976 skulle udvides til at omfatte medlemmer af arbejdsløsheds-kasser, som havde haft beskæftigelse i mindst 26 uger inden for de sidste fire år. Den hidtidige lovgivning åbnede kun mulighed for at oppebære dagpenge, hvis man inden for de sidste tre år havde haft mindst 26 ugers beskæftigelse. Udvidelsen af dagpengeretten forudsattes at skulle opføre pr. 1. januar 1978.

I december 1977 ændredes bestemmelsen, således at 4-års reglen nu gælder frem til 1. januar 1980. Endvidere gennemførtes regeringens forslag om, at ingen medlemmer uanset disse regler skulle miste retten til dagpenge i 1978 (moratorieordningen). Samtidig lovede regeringen at fremkomme med forslag til, hvorledes man skulle løse de problemer, der kunne forudses fra begyndelsen af 1979, når et større antal medlemmer ikke længere, uanset de ændrede regler, kunne bevare retten til arbejdsløshedsdagpenge.

Til imødegåelse af problemerne for personer over 60 år - både de, der er i arbejde, og de, der er ledige - har regeringen allerede fremsat et lovforslag om en efterlønsordning. Denne ordning vil i et vist omfang åbne op for flere jobmuligheder, hvilket også kommer de langtidsledige til gode.

Der er på nuværende tidspunkt intet som tyder på, at den økonomiske udvikling vil forme sig således, at beskæftigelsessituationen i løbet af 1978

forbedres så meget, at de langtidsledige derved kommer i arbejde igen i større omfang. Hertil kommer, at en eventuel bedring i beskæftigelsessituationen ikke i første omgang vil komme de langtidsledige til gode, fordi en overvejende del netop som følge af deres ledighedsperiode opfattes som mindre attraktive på arbejdsmarkedet. En evt. bedring i beskæftigelsessituationen vil derfor nok i første omgang komme de grupper til gode, som har gået ledige i kortere tid.

Der er således på nuværende tidspunkt udsigt til, at langt størsteparten af de langtidsledige vil miste retten til dagpenge pr. 1. januar 1979.

De fleste af disse vil være berettigede til forbigående hjælp efter bistandslovens § 37, men på lidt længere sigt vil konsekvenserne for de langtidsledige være en anseelig indkomstnedgang, idet en del må forventes efterhånden at overgå til den normalt lavere varige hjælp efter § 43 i bistandsloven, eller til førtidspension efter folkepensionslovens § 2, stk. 2.

Der er derfor et presserende behov for at intensivere indsatsen for at få så mange som muligt af de langtidsledige genbeskæftiget.

Lovforslaget retter sig primært til de medlemmer af arbejdsstyrkens faste kerne, som er blevet langtidsledige, og som står overfor at miste dagpengeretten. Formålet er på den ene side at bistå de langtidsledige, der fortsat står til rådighed for arbejdsmarkedet, i bestræbelserne på at komme ud af ledighedsituationen og på den anden side at sikre, at disse lediges arbejdssevne ikke går tabt for samfundet, men genoptrænes, vedligeholdes og udnyttes ved aktiviteter, samfundet har behov for. Det er således et hovedformål med forslaget at udvide den samlede beskæftigelse i samfundet ved at bringe de langtidsledige i beskæftigelse igen på normale arbejdspladser til overenskomstsmæssig løn. Der sigtes altså ikke mod beskæftigelsesarbejdet.

Ved udformningen af lovforslaget har man søgt at sikre den størst mulige fleksibilitet med hensyn til, hvorledes man lokalt kan løse problemerne.

Arbejdsformidlingen og de lokale arbejdsmarkedsnævn vil derfor få en central rolle ved forslagets gennemførelse.

Når de nærmere regler om administrationen af ordningen skal fastsættes, vil der opstå en række praktiske problemer, som skal forhandles med de kommunale organisationer og arbejdsmarkedets parter. Det vil i denne forbindelse blive overvejet, om der vil være behov for lovgivning på andre områder, f. eks. dagpengeloven, for at lette genplaceringen af langtidsledige i 9 månedersperioden, jft. nedenfor.

I. Tilbud om arbejde til alle langtidsledige.

Hovedtanken med forslaget er, at alle langtidsledige skal tilbydes et ordinært arbejde af mindst 9 måneders varighed i den private eller offentlige sektor. Arbejdet skal foregå på almindelige løn- og arbejdsvilkår.

En væsentlig del af ansvaret, for at den langtidsledige får et sådant tilbud, vil påhvile kommunerne.

Tilbuddet til de langtidsledige skal så vidt muligt være et tilbud om beskæftigelse i den private sektor, men kan et sådant tilbud ikke skaffes gennem arbejdsformidlingen eller arbejdsløhedskasserne, får bopælskommunen ansvaret for at fremskaffe et jobtilbud inden for den offentlige sektor. Det kan enten være i kommunens egen forvaltning eller institutioner, i den amtskommunale sektor eller i den statslige sektor.

I den private sektor vil mange virksomheder – det gælder ikke mindst mindre håndværksvirksomheder – ofte være tilbageholdende med at ansætte nye medarbejdere på grund af frygt for øgede omkostninger i form af mindre effektivitet i oplæringsperioden m. v. En del virksomheder foretrækker hellere en mindre arbejdsstyrke, som til gengæld arbejder på overtid. Særlig de langtidsledige vil derfor have vanskeligheder med at få beskæftigelse. Heroverfor står, at mange virksomheder imidlertid gerne vil have en ældre medarbejder med solid erhvervs erfaring.

Ansættelsen af langtidsledige i kommunerne vil give mulighed for at styrke og forbedre den offentlige service, udover hvad der ellers var mulighed for. Der kan her peges på miljøforbedringer og opøgende forureningsbekæmpelse, genbrug, bolig- og byfornyelse, styrkelse af det civile beredskab, større trafikikkerhed, forbedrede muligheder for den kollektive trafik, forbedrede normeringer indenfor ældreomsorgen, herunder flere arbejdsområder for hjemmehjælpen, flere dagplejepladser og

forøgede normeringer på daginstitutioner, oprettelse af flere børnehaveklasser og udbygning af skolepasningsordninger m. v.

I mange tilfælde, først og fremmest inden for bygge- og anlægssektoren, udføres en række kommunale opgaver ikke direkte af kommunale forvaltningsgrene, men som entreprisarbejde af private virksomheder. Kommunerne bør derfor overveje, om man kan fremme ansættelsen af langtidsledige på disse områder ved at lade kommunerne stille som betingelse, at entreprenøren benytter en vis andel langtidsledige i entreprisarbejdet.

II. Behov for genoptræningsstøtte.

Ud fra en erkendelse af, at de lediges erhvervsøvnene for en stor dels vedkommende formodes at være nedsat, og at det som følge heraf vil være vanskeligt umiddelbart at placere en langtidsledig i normal beskæftigelse, kan der konstateres et behov for støtte til genoptræning med henblik på genplacering. Lovforslaget indeholder derfor et forslag om, at staten i en overgangsperiode giver økonomisk støtte til den enkelte langtidslediges genoptræning.

Da staten normalt afholder den væsentligste del af udgifterne til erhvervsmæssig uddannelse, omskoling og andre lignende foranstaltninger, er det naturligt, at staten også nu – udover at afstikke de overordnede rammer – deltager i udgifterne ved genoptræning af langtidsledige med henblik på genplacering på arbejdsmarkedet.

Statens optræningsstøtte, der tænkes givet som en ydelse pr. arbejdstime i 9 måneder, kan enten bruges som støtte ved ansættelse i en privat virksomhed eller til delvis dækning af kommunens udgifter ved ansættelse inden for kommunens eget forvaltningsområde eller i den øvrige offentlige sektor. Ydelsen er i alle tilfælde betinget af, at der er tale om en nettoudvidelse af arbejdsstyrken.

III. Uddannelsesstilbud.

For at genetablere og styrke de langtidslediges erhvervsøvnene og dermed lette deres tilbagevenden til arbejdslivet vil det i mange tilfælde være rigtigt, at de gennemgår en kortvarig uddannelse og genoptræning, der retter sig mod det job, de har fået tilbudt. Der tænkes her først og fremmest på kurser indenfor de eksisterende arbejdsmarkedsuddannelser (specialarbejderkurser, efteruddannelseskurser og omskoling) og erhvervsuddannelser (tekniske skoler og handelsskoler m. v.), men også andre og bredere uddannelsesstilbud kan komme

på tale. Det nærmere indhold af uddannelsesaktiviteterne vil indgå i forhandlingerne omkring ordningens praktiske tilrettelæggelse.

Da det må tillægges stor vægt, at det relevante uddannelses tilbud i det konkrete tilfælde kan gives på det rigtige tidspunkt, er det vigtigt, at der ikke opstår flaskehalse i uddannelseskapa- citeten. På grundlag af et foreløbigt skøn over antallet af langtidsledige, som vil falde for 26 ugers reglen i 1979 og 1980, kan der anslås et behov for en vis udvidelse af kapaciteten på arbejdsmarkedsuddannelserne, navnlig specialarbejderuddannelsen.

IV. De økonomiske og administrative konsekvenser.

Hovedsigtet med forslaget er at bringe de langtidsledige fra en understøttelsessituation til en aktiv beskæftigelsessituation, d.v.s. at ændre denne gruppes indkomstforhold fra at modtage forskellige former for overførselsesindkomster, f. eks. arbejdsløshedsdagpenge, social bistandshjælp m.v. til en lønindkomst fra ansættelse enten i den private sektor eller i den offentlige sektor.

Det offentliges bruttoudgifter ved forslaget vil derfor altovervejende bestå af ansættelsesudgifter, d.v.s. den statslige genoptrænings- og genplaceringsydelse og de kommunale lønudgifter, samt mindre udgifter til uddannelsesaktiviteter, til arbejdsformidlingen og til øvrige administrative foranstaltninger. Besparelserne vil falde på statens udgifter til arbejdsløshedsdagpenge og statens og kommunernes udgifter til bistandshjælp.

Beregningerne for såvel statens som kommunernes område omfatter udelukkende jobtilbudsperioden på 9 måneder, da det er vanskeligt at skønne over en række relevante spørgsmål udover denne periodes varighed. Det er f.eks. vanskeligt, inden

de første erfaringer fra ordningen foreligger, at give et kvalificeret skøn over, hvor mange der vil forblive i beskæftigelse efter jobtilbudsperiodens udløb. Det er ligeledes et væsentligt spørgsmål, hvad der ville være sket på bistandsområdet såfremt de langtidsledige havde mistet dagpengere- ten.

Efter forslaget kan 12.000 få et tilbud i løbet af 4. kvartal 1978, og 25.000 i hvert af årene 1979 og 1980, d.v.s., at der i alt dimensioneres med, at 62.000 kan få et tilbud om genoptræning og gen- placering.

Antallet af langtidsledige, der skal have et tilbud kan pr. 1. januar 1979 opgøres til ca. 11.000. Hertil kommer, at også de ca. 1.000 medlemmer, der faldt for 26 ugers reglen inden moratorieordningens start 15. november 1977, skal have et job- tilbud, hvis de henvender sig til arbejdsformidlin- gen herom.

I løbet af hvert af årene 1979 og 1980 vil yderli- gere 18.000 have krav på at få et tilbud. Når man vender tilbage til reglen om, at man skal have haft arbejde i 26 uger inden for de sidste 3 år vil der opstå behov for yderligere tilbud om arbejde. For- slaget har en sådan overskudskapacitet, idet det som nævnt er dimensioneret til 62.000 tilbud, mens kun 48.000 skal have et tilbud.

Ved beregningen af antallet af personer, der skal have et tilbud, er der taget hensyn til, at nogle af de langtidsledige vil gå på efterløn, få arbejde m.v. eller være omfattet af ungdomsforanstaltningerne. Desuden forudsættes det, at arbejdsløshed- skassen har opfyldt sin forpligtelse efter § 65.

De samlede udgifter og besparelser for staten og kommunerne er vist i følgende skema. Et ÷ foran et tal i nettorækken angiver, at der er tale om en nettobesparelse.

De økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner i tilknytning til jobtilbudsperioden på 9 måneder. 1978-1981

	1978	1979	1980	1981
	mill. kr.			
STATEN				
Udgifter				
Genoptræningsydelse	80	625	590	165
Uddannelse, arbejdsformidling m. v.	11	42	42	32
Udgifter i alt	90	670	630	195
Besparelser				
Arbejdsløshedsdagpenge	120	250	720	330
Bistandshjælp	-	260	130	20
Besparelser i alt	120	510	850	350
Nettoudgifter	÷ 30	160	÷ 220	÷ 155
KOMMUNERNE				
Udgifter				
Lønudgifter (÷ statslige genoptræningsydelse)	60	670	660	240
Besparelser				
Bistandshjælp	-	260	130	20
Nettoudgifter	60	410	530	220
AMTSKOMMUNERNE				
Udgifter				
Arbejdsformidling	1	4	4	3

a. Staten.

Udgifterne for staten er hovedsageligt genoptrænings- og genplaceringsydelsen, der tænkes givet med 20 kr. i de 3 første måneder af jobtilbudsperioden, 15 kr. i de næste 3, og 10 kr. i de sidste 3 måneder. Udgifterne hertil udgør 80 mill. kr. i 1978, 625 mill. kr. i 1979, 590 mill. kr. i 1980 og 165 mill. kr. i 1981.

Hertil kommer en merudgift til en udvidelse af uddannelseskapaciteten først og fremmest inden for arbejdsministeriets arbejdsmarkedsuddannelser. Med en kapacitetsudvidelse på ca. 6.000 kursudtagere vil udgifterne på årsbasis andrage ca. 30 mill. kr.

Ligeledes vil der blive en merudgift på grund af arbejdsformidlingens forøgede indsats. Der skønnes at være behov for ca. 60 yderligere arbejdskonulenter samt 20 kontorfunktionærer m.v., d.v.s. en udgift på ca. 16 mill. kr. på årsbasis fordelt med ca. 12 mill. kr. til staten og ca. 4 mill. kr. til amtskommunerne. Herudover vil der indenfor staten

være behov for nogle akademikere og et antal kontorfunktionærer.

Endelig skønnes der at være behov for ca. 1 mill. kr. til information om jobtilbudsordningen i hvert af årene 1978, 1979, 1980 og 1981.

Besparelserne for staten udgøres af arbejdsløshedsdagpenge i perioden fra jobtilbuddet iværksættes og til dagpengereetten ellers ville være ophørt. Efterhånden som det bliver muligt - som følge af overskudskapaciteten, jfr. ovenfor - at fremrykke tidspunktet for hvornår jobtilbuddet gives i forhold til tidspunktet for, dagpengerettens fortabelse vil denne statslige besparelse være voksende. Besparelsen udgør 120 mill. kr. i 1978, 250 mill. kr. i 1979, 720 mill. kr. i 1980 og 330 mill. kr. i 1981.

Endvidere vil staten få halvdelen af besparelserne på den sociale bistandshjælp. Statens halvdel udgør 260 mill. kr. i 1979, 130 mill. kr. i 1980 og 20 mill. kr. i 1981.

De samlede statslige nettoudgifter fremgår af skemaet.

b. Kommunerne.

Udgifterne for kommunerne vil være udgifter til de jobtilbud, der oprettes i kommunerne, amtskommunerne eller andre offentlige virksomheder eller institutioner. Det er i dette regneeksempel forudsat, at $\frac{1}{3}$ af de langtidslidende ansættes i private virksomheder og at $\frac{2}{3}$ må skaffes et tilbud af kommunerne.

Udgifterne er de kommunale nettoudgifter efter modregning af den statslige genoptrænings- og genplaceringsydelse.

Særlig for så vidt angår de kommunale jobtilbudsgifter i 1978 bemærkes, at man af praktiske grunde vil fordele de 12.000 jobtilbud, der skal gives senest 1. januar 1979, over 4. kvartal 1978, uanset at kommunerne ikke har kunnet tage hensyn hertil i deres budgetlægning. Det drejer sig om knapt 60 mill. kr. eller 11–12 kr. pr. indbygger.

Besparelserne for kommunerne vil være halvdel af de samlede besparelser på den sociale bistandshjælp i løbet af jobtilbudsperioden, jfr. ovenfor om statens tilsvarende besparelse. Det er her forudsat, at 75 pct. af de langtidslidende vil være berettigede til forbigående bistandshjælp.

De samlede kommunale nettoudgifter fremgår af skemaet.

Der er ikke i beregningerne over de økonomiske konsekvenser for kommunerne taget hensyn til meromkostninger til personale- og administration ved forslaget og den alternative belastning af det sociale bistandssystem. Ligeledes er de skattemæssige konsekvenser af ordningen ikke indregnet, d.v.s. et forøget skatteprovenue til stat, kommuner og amtskommuner.

Det er ikke muligt på indeværende tidspunkt at vurdere de økonomiske konsekvenser af ordningen for de enkelte kommuner, men ordningen vil antagelig belaste disse vidt forskelligt. Regeringen agter derfor efter forhandling med de kommunale organisationer at søge gennemført en mere rimelig fordeling af de økonomiske byrder ved denne lov.

Bemærkninger til

lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til stk. 1.

Jobtilbudsordningen skal i første omgang rette sig mod ledige medlemmer af arbejdsløsheds-kasser, der står umiddelbart overfor at miste dagpengereetten, fordi de ikke kan opfylde kravet om 26 ugers arbejde inden for de sidste 4 år, men det er tanken, at også arbejdsløse med en kortere ledig-

hedsperiode efterhånden skal have et tilbud om arbejde.

Når tilbuddet kun retter sig til medlemmer under 60 år, skal det ses i sammenhæng med regeringens forslag om en efterlønsordning for medlemmer over 60 år, men i det omfang der kan fremskaffes tilstrækkeligt antal arbejdstilbud vil også ledige over 60 år kunne komme i betragtning. Nærmere regler om afgrænsning mellem jobtilbudsordningen og efterlønsordningen vil blive fastsat administrativt.

På grundlag af et foreløbigt skøn kan det anslås, at ca. 11.000 langtidslidende vil miste retten til dagpenge pr. 1. januar 1979. Hertil kommer, at også de ca. 1.000 medlemmer, der faldt for 26 ugers reglen inden moratorieordningens start 15. november 1977, skal have et jobtilbud, hvis de henvender sig til arbejdsformidlingen herom. I løbet af hvert af årene 1979 og 1980 vil yderligere ca. 18.000 miste retten til dagpenge.

Tilbud om arbejde skal gives i god tid. Det vil normalt sige senest 3 måneder før dagpengereetten ophører. Ved ordningens begyndelse må det forudses nødvendigt at forkorte denne frist.

Det må understreges, at der er tale om et tilbud om arbejde og ikke anvisning i lovens sædvanlige forstand. Dette indebærer, at de langtidslidende, som ikke ønsker at modtage tilbuddet, ikke umiddelbart mister dagpengereetten efter § 63, stk. 1, nr. 1. Men de ledige må se i øjnene, at de – hvis de ikke på anden måde skaffer sig arbejde – i løbet af kort tid vil miste retten til dagpenge og ej heller have krav på flere tilbud. På den anden side må det fremhæves, at der er tale om arbejde, der medregnes ved generhvervelse af retten til dagpenge efter § 55, og § 63, stk. 1, nr. 2, finder derfor anvendelse.

Såfremt arbejdsforholdet ophører inden 9 måneder uden at det kan tilregnes arbejdstageren, har denne krav på tilbud om arbejde i den resterende periode.

Bestemmelsen om, at arbejdsmarkedsnævnet endelig afgør, om arbejdstilbuddet er rimeligt, skal ses på baggrund af, at nægtelse af at modtage tilbuddet om arbejde som anført ikke medfører sædvanlige vægringskonsekvenser efter § 63, stk. 1, nr. 1. Ved afgørelsen skal arbejdsmarkedsnævnet tage et vist hensyn til den enkeltes arbejdsmæssige og uddannelsesmæssige forudsætninger, men den ledige må indstille sig på at få tilbudt et arbejde, der ikke ligger inden for pågældendes tidligere arbejdsområde.

Til stk. 2.

Det er tanken, at støtten skal gives i perioder af 3 måneder, således at ydelsen pr. arbejdstime er størst i den første periode og lavest i den sidste periode. Ydelsen er knyttet til den enkelte langtidsledige og i tilfælde af virksomhedsskift — herunder også til ansættelse i den offentlige sektor — følger ydelsen principielt med den ansatte.

Det er arbejdsformidlingen, der administrerer den økonomiske genoptræningsydelse fra staten og nærmere regler vil blive fastsat efter forhandling med de kommunale organisationer og arbejdsmarkedets parter. Den del af kommunens udgifter ved ansættelse i den kommunale sektor, som svarer til statsstøtten ved ansættelse i den private sektor, udbetales også af arbejdsformidlingen som statsrefusion.

Arbejdsmarkedsnævnet påser, at der er tale om en nettoudvidelse af den normale arbejdsstyrke. Det gælder både ved ansættelse i den private og i den offentlige sektor. I forbindelse med arbejdsmarkedsnævnets behandling af sagerne kan de lokale arbejdsmarkedsorganisationer inddrages. Spørgsmålet om orientering af de ansatte på virksomheden skal nærmere drøftes med arbejdsmarkedets parter.

Til stk. 3.

Da jobtilbuddet skal gives alle langtidsledige, som fortsat står til rådighed for arbejdsmarkedet, er det vigtigt, at der sker en registrering af de pågældende. Det bør derfor påhvile arbejdsløsheds-kasserne i samarbejde med arbejdsformidlingen at foretage en løbende registrering af de ledige arbejdsløshedskassemedlemmer, som kan forudses at ville falde for 26 ugers reglen. Det forudsættes, at arbejdsløsheds-kassen inden denne registrering har opfyldt sin forpligtelse efter § 65, ved at bistå medlemmet med at søge dets arbejdsevne og tilknytning til arbejdsmarkedet bevaret gennem udnyttelse af foreliggende muligheder for uddannelse, genoptræning og omskoling. De langtidsledige, der herefter ikke skønnes at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, skal have oplysning om samfundets øvrige muligheder for at bistå dem økonomisk og på anden vis.

På grundlag af oplysninger fra arbejdsløsheds-kasserne og arbejdsformidlingen samt socialforvaltningen tager arbejdsmarkedsnævnet herefter den enkelte langtidslediges situation op til vurdering med henblik på at give denne et jobtilbud. Denne vurdering vil nok mest praktisk kunne foregå i særlige udvalg under nævnene. Udvalgene må forudsættes at have repræsentanter fra arbejdsfor-

midlingen, arbejdsløsheds-kasserne, kommunerne og amtskommunerne.

Udvalget undersøger i første omgang hvilke jobtrænings- og genplaceringsmuligheder, der med en genoptræningsydelse kan tilbydes på det private arbejdsmarked, og hvilke langtidsledige, der bør have de pågældende arbejdstilbud tilbudt. Modtager den langtidsledige ikke jobtilbuddet, mister den pågældende, som nævnt ovenfor, dog ikke retten til dagpenge.

Det er væsentligt, at den enkelte langtidsledige tilbydes en sammenhængende hjælp, som bygger på den pågældendes tidligere arbejds erfaringer og eventuelle uddannelse. Dette vil kræve en forstærket arbejdsformidlingsindsats. Som et foreløbigt skøn kan anslås et behov for ca. 60 ekstra arbejds-konsulenter samt 20 kontorfunktionærer. Dette vil svare til, at hver konsulent skulle behandle ca. 400 sager om året, og der vil derfor være mulighed for en individuel service og opfølgning af den enkelte langtidsledige.

Til stk. 4, 5 og 6.

Ved bopælskommunen forstås den kommune, hvori den langtidsledige er bosiddende på det tidspunkt, da tilbud om arbejde skal gives. Kommunen får det økonomiske og administrative ansvar med at skaffe jobtilbud til de langtidsledige, som ikke får arbejde tilbudt efter stk. 3. Begrundelsen herfor er, at det er kommunen, der ellers skulle have ydet hjælp efter bistanndsloven. Dette forklarer også, hvorfor amtskommunen ikke pålægges et tilsvarende økonomisk ansvar. Amtskommunen pålægges derimod det endelige ansvar for, at der tilvejebringes et tilbud om arbejde til alle langtidsledige. Gennem sine mange arbejdsopgaver har amtskommunen gode muligheder for at opfylde denne forpligtelse.

Da arbejdsløsheden er forholdsvis uens fordelt på kommunerne, vil også fordelingen af de langtidsledige være relativt ujævnt fordelt på kommuner. Dette indbærer, at nogle kommuner vil blive økonomisk hårdere belastet end andre i forbindelse med jobtræning og genplacering af de langtidsledige. Der er således behov for en udgligning af kommunernes økonomiske byrder som følge af ordningen, jfr. foran i afsnittet om økonomiske og administrative konsekvenser.

Til stk. 8.

Ansættelser efter denne lov skal ikke godkendes af Kommunernes Lønningsnævn.